

Hồi 20

Một Mình Lên Võ Đang

Từ khi có tin đồn phỉ đồ của Tam Nguyên Bang với Hắc Kỳ Hội bị giết hại rất nhiều lan tràn khắp nơi, tiếp theo đó đêm nào phỉ đồ của hai bang hội ấy cũng bị giết hại ngấm như vậy, có đêm bị luôn mấy đám một lúc, ai hay cũng phải rùng mình kinh hoảng.

Ngày thứ tư, một thiếu niên đi bộ trên đường cái quan từ Nghị Thành đến Trương Dương, chàng ta rất anh tuấn hiền ngang, dưới ánh mặt trời, trông chàng càng anh hào thêm. Thiếu niên đó chính là Lạc Dương đi núi Võ Đang, giữa bận làm mấy việc thiện, nên bị lỡ hành trình nhưng khi chàng vào tới khách điểm nghỉ chân, nghe thấy tin đồn kinh hồn ở Giang Nam truyền tới, chàng biết đó là thủ đoạn báo thù của Tố Lan, và cho đó là ăn miếng trả miếng, không lấy gì làm quá đáng. Nhưng mỗi khi có một tin đồn lọt vào tai thì chàng lại cảm thấy tâm thần không được yên và càng thấy có nhiều vụ xảy ra như thế, chàng càng lấy làm ngạc nhiên không hiểu tại sao Tố Lan lại đang tâm tàn ác như vậy.

Trưa hôm đó, chàng đói bụng, vào một tiệm ăn ở bên đường, tuy tiệm đó không được sang trọng cho lắm nhưng khách ăn rất đông đúc, chiếm gần hết bàn. Nửa số khách là những bạn giang hồ, người nào người lấy đang bàn luận về những vụ ám sát xảy ra ở Giang Hán. Lạc Dương ngồi một mình một bàn, gọi hai ba món ăn để nhậu nhẹt. Trong khi chờ đợi chàng chống tay vào cằm, mắt nhìn ra cửa điếm, trong lòng suy nghĩ, vì mấy tháng nay chàng đi ngàn dặm mà không hề gặp một đệ tử nào của Cái Bang, nên chàng ngạc nhiên hết sức. Những nhân vật giang hồ khi đã có hơi men thì càng nói lớn, chàng nghe thấy một số người nói rằng:

Khương Huân Tố, Hồng Chiêm Ngao cả hai người đều không phải là tay dễ đối xử, họ đã bị như vậy tất nhiên phải nghĩ ra cách trả thù. Phong thanh gần đây Huân Tố liên kết với Tuyết Liên Giáo, phái Nga Mi và phái Võ Đang, ba bốn môn phái đó đã phái một số cao thủ tới tây Hạ Khẩu trợ giúp y, như vậy đại loạn sắp đến nơi và giang hồ sẽ không được yên như trước nữa...

Người đó lại nói tiếp:

- Địch thủ của Tam Nguyên Bang là một thiếu nữ họ Hách, võ công của nàng khác hẳn võ công của Trung Nguyên, mặt xinh đẹp nhưng thủ đoạn lại độc ác, từ xưa tới nay trong võ lâm chỉ có chính với tà tranh chấp thôi, mà bây giờ không phân biệt hắc bạch chánh tà, cục diện phát triển càng hăng càng giết nhau kịch liệt.

Một người khác cả cười nói xen vào:

- Sao bạn lại có lòng từ bi như thế?

Lạc Dương càng nghe càng buồn bực nghĩ thầm: "Hay là ta không báo cho chị Lan mà bỏ đi như vậy, chị ấy hiểu nhầm ta bị bọn chúng bắt giam, nên mới nổi giận đem bọn Tam Nguyên Bang ra trả thù cũng nên."

Nghĩ vậy chàng định quay về Hạ Khẩu nhưng sợ mất công nên chàng lắc đầu nghĩ tiếp: "Từ đây đi đến Võ Đang rất gần, báo thù xong về Hạ Khẩu cũng được". Lúc ấy thức ăn đã dọn lên, chàng vội vàng ăn no rồi lên đường liền.

Võ Đang là nơi thắng địa đạo giáo nên trên núi tiếng chuông tiếng trống vang động rầm rĩ từ đạo quan này sang đạo quan khác, khiến người lên đó cũng phải quên hết trần tục.

Lạc Dương hiện thân trong núi Võ Đang, chàng kiếm lối đi cũng như sư phụ chàng, vừa tới nơi đã lên thẳng ngay Nghênh An Cung.

Chàng vừa tới gần thì bỗng đằng sau có một đạo nhân lưng đeo kiếm tiến ra ngăn cản và lạnh lùng hỏi:

- Thí chủ lên đây làm gì?

Lạc Dương thấy thần sắc của đạo sĩ không được lương thiện, trong lòng vô cùng tức giận nhưng vẫn cố nhịn, mỉm cười đáp:

- Thắng địa của quý sơn từ xưa tới nay, hàng ngàn năm rồi không cấm lữ khách du ngoạn kia mà!

Đạo nhân lạnh lùng nhìn Lạc Dương đáp:

- Thí chủ không biết điều này kể ra cũng không trách cứ thí chủ được, ba năm trước đây, người chuồng môn và vị trưởng lão của bốn phái lần lượt giải thoát thắng thiên. Người trưởng môn mới kể vị thầy sát kiếp của võ lâm sắp phát sinh đến nơi, nên mới ra lệnh cho các đệ tử ở lại trên núi thanh tu không được đi đâu hết và cũng tạ tuyệt với các bạn võ lâm đến thăm.

Lạc Dương tủm tỉm cười nói tiếp:

- Vị tân chương môn của quý phái làm như vậy rất phải, nhưng sao tân chương môn của quý phái kể vị mà các chương môn của các môn phái khác không biết gì cả.

Đạo nhân hơi biến sắc mặt, nhưng lại điềm tĩnh quay lại đáp:

- Đó là việc riêng của bốn phái, chả cần phải báo cho các đại môn phái hay.

Lạc Dương ồ lên một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu vậy tại hạ không hiểu tới vấn đề đó nữa, tại hạ chỉ là một du khách thường với quý phái không có liên quan gì. Như vậy không thể nói là tại hạ đã vi phạm đến luật cấm của trường môn, đạo trưởng cản trở như vậy là hơi quá!

Đạo nhân biến sắc, quát lớn:

- Bần đạo thấy rõ chân của thí chủ đi mà cát bụi không bay tung, đủ thấy thí chủ là người có võ công rất cao siêu.

Lạc Dương vừa cười và nói tiếp:

- Dù tại hạ có võ công cao siêu đi chăng nữa, nhưng không có liên quan đến đạo trưởng mà.

Đạo nhân trợn tròn xoe đôi mắt, đôi ngươi tỏa ra hai luồng ánh sáng cười nhạt hỏi tiếp:

- Đi qua mái hiên của người không cúi đầu sao được! Sao thí chủ lại coi thường phái Võ Đang chúng tôi như thế?

Nói xong, y rút ngay trường kiếm ra khỏi bao rồi nhìn Lạc Dương quát lớn:

- Coi kiếm của ta.

Nói xong, y dùng ngay thế Tam Hoàn Đoạt Ngọc (Ba cái vòng làm lóa mắt), thanh kiếm rung động tựa như có ba điểm sao sáng nhằm ba nơi yếu huyệt ở ngực và bụng của Lạc Dương mà điểm.

Lạc Dương thấy đối phương kiêu ngạo và hà hiếp người như vậy tức giận vô cùng. Chàng vội giơ cánh tay phải lên nhanh như điện chớp và thân hình xoay nhanh một vòng tránh được thế công của đối phương ngay. Đồng thời chàng giơ ba ngón tay lên nhằm vào yếu huyệt nơi cổ tay đang cầm kiếm của đạo sĩ điểm luôn.

Đạo nhân không ngờ người này trẻ tuổi như vậy mà lại có võ công tuyệt đỉnh đến thế, nên y vội thu kiếm lại, đổi thức khác, tấn công luôn ba thế. Kiếm khí của y lạnh lùng buốt xương, còn kiếm thế thì như một cây cầu vồng, nhưng y vẫn không sao tránh khỏi được thế công huyền ảo của ba ngón tay Lạc Dương. Y thấy ngón tay của chàng lúc nào cũng bóng

theo hình, không rời yếu huyết của y, nhất là bộ pháp của chàng vừa nhanh nhẹn vừa kỳ lạ, khiến hoa cả mắt không còn biết đâu là hình bóng thật của chàng, nên y cứ đâm hụt hoài.

Đạo sĩ càng đấu càng kinh hoảng, công lực của y cũng bị ảnh hưởng và giảm mất ba thành thủ pháp, thân hình cũng chậm hẳn đi, rồi y đột nhiên thấy cổ tay tê tái, chỉ kêu ô được một tiếng, trường kiếm đã vượt khỏi tay, rớt xuống đất liền.

Thủ pháp của Lạc Dương nhanh vô cùng, cổ tay chàng vừa trầm xuống một cái đã bắt được cổ tay cầm kiếm của đối phương, và thuận tay đâm luôn một nhát. Đạo sĩ nọ liền rú lên một tiếng thảm khốc, người bắn lên trên cao và rớt xuống chỗ cách Lạc Dương chừng bảy tám bước. Bụng và ngực của y bị thủng lỗ, máu tươi chảy ra như suối, tắt thở liền.

Đột nhiên trong Nghênh An Cung có bảy tám đạo sĩ cầm kiếm chạy ra, tiếng chuông báo động cũng nổi lên vang động cả một khoảng núi, tiếng vang từ các sơn cốc khác vọng lại, khiến người ta tưởng tượng có hàng nghìn cái chuông cùng kêu một lúc vậy. Một đạo sĩ đi trước râu dài quát lớn:

- Tên hung đồ kia táo gan thật, dám lên bốn sơn mà hành hung như vậy, có mau rút khí giới đi không?

Lạc Dương biết khó mà rút lui một cách yên ổn được, nên chàng đánh liều đứng yên chờ địch tới, cười nhạt đáp:

- Ngày hôm nay tại hạ đến đây là tìm kiếm Tĩnh Minh đạo sĩ, ai bảo y không sáng mắt biết điều, lại thị võ công hà hiếp người, nên y mới bị báo ứng như thế.

Đạo sĩ râu dài trầm giọng giận dữ quát:

- Cuồng đồ, bốn sơn có hàng nghìn tay cao thủ, dù ngươi có ba đầu sáu tay đi chẳng nữa cũng không sao thoát thân được. Vì lòng từ bi bản đạo khuyên ngươi nên thúc thủ chịu trói lên yết kiến chuông môn thì may ra còn thoát chết chứ ngươi kiếm Tĩnh Minh sư huynh để trả thù thì có khác gì lấy trứng chọi với đá không?

Lạc Dương lớn tiếng cả cười đáp:

- Ta tới đây thì bao giờ sợ, mà đã sợ thì không bao giờ tới đây. Tại hạ một mình xông pha lên quý sơn, có khi nào lại sợ người nhiều thế mạnh. Tốt hơn hết đạo trưởng bảo Tĩnh Minh ra đây, thì việc gì cũng xong xuôi cả.

Một đạo sĩ mặt đỏ đứng đó giận dữ đỡ lời:

- Đạo huynh, hà tất phải lý luận với tên cuồng đồ này làm chi, chi bằng bắt tên tên đó trói lại, bằng không chuông môn giáng tội thì hỏi ai chịu vào đó...

Y chưa nói dứt lời thì Lạc Dương đã múa kiếm đâm luôn, thế kiếm của chàng mạnh như sấm sét, ba đạo sĩ đứng gần nhất không ngờ chàng lại ra tay nhanh và lợi hại đến thế. Chúng chưa kịp kêu la thì ba tên đã bị chặt làm sáu mảnh, lục phủ ngũ tạng của chúng bắn bừa bãi ra đất, máu tươi bắn tóe khắp nơi trông rất thảm khốc.

Lạc Dương lại tấn công tiếp, bốn đạo sĩ kia biết công lực của kẻ địch rất trác tuyệt, thấy ba đạo sĩ kia chết một cách kinh khủng như thế, nên đã đề phòng rồi và khi chúng vừa thấy kiếm thế của địch thủ đâm tới là vội vàng nẩy về phía sau tránh né ngay. Tuy chúng may mắn tránh được thế kiếm đó, nhưng tên nào tên nấy đều hoảng sợ đến mặt tái mét mồ hôi lạnh ướt đầm cả người.

Lúc ấy tiếng chuông càng dồn dập, khắp nơi đều có vô số hình bóng người xuất hiện và cùng chạy tới Nghênh An Cung.

Lạc Dương giơ ngang thanh kiếm lên cười nhạt nói tiếp:

- Ừ, hạt châu chỉ bằng hạt gạo mà cũng đòi sáng tỏ như người, các người thật không tự lượng sức mình chút nào.

Đạo sĩ râu dài giọng cười đáp:

- Người đừng có khoái chí nhất thời mà mang họa vào thân. Thí chủ là người biết điều chắc không đến nỗi là không biết điều như những kẻ điên rồ.

Lạc Dương nghe nói ngẩn người ra, chàng là người thông minh sao lại không hiểu ý nghĩa của câu nói đó, chàng cũng biết vì sự tức giận nhất thời và với sức mạnh của huyết khí, chỉ có thể hòa hoãn được chốc lát thôi, khốn nỗi lại đang cười lung cọp, chàng chỉ cười nhạt chứ không trả lời được.

Một lát sau, các võ sĩ của Võ Đang đến càng đông, có xen những người mặc tang phục nữa. Thế là trước cửa Nghênh An Cung chỉ toàn đầu người lỗ nhổ. Một lão đạo sĩ râu bạc người gầy tiến lên, trông thấy mấy cái xác nổi giận nhìn Lạc Dương gằn giọng hỏi:

- Tại sao thí chủ lại tới đây giết người như vậy?

Lạc Dương đã liều đành lớn tiếng đáp:

- Tại hạ muốn tìm kiếm Tịnh Minh chân nhân nhưng đệ tử quý sơn không thông báo hộ, lại rút kiếm ra tấn công tại hạ trước. Trong lúc ra tay đấu với nhau, khí giới vô tình thế nào chẳng có kẻ bị thương người chết không thể trách cứ tại hạ được. Chẳng hay đạo trưởng có phải người chuởng môn không, nếu đúng xin đạo trưởng phân xét cho.

Đạo sĩ trầm giọng đáp:

- Người chưởng môn hiện đang tu luyện tuyệt nghệ ở trong Tử Tiểu Trung Bàn, đạo tuổi đã gần thất tuần, xưa nay xử lý việc gì cũng rất công bằng, thí chủ phải hiểu là hai bên có đấu với nhau, dù có quá tay lắm cũng chỉ đến bị thương là cùng. Bàn đạo không tin đệ tử bốn sơn lại có những cử chỉ cậy mình người nhiều mà hà hiếp người ngoài như thế.

Lạc Dương nói:

- Đạo trưởng không tin tại hạ, có dài dòng phân giải cũng vô ích. Xin hỏi đạo trưởng định xử lý ra sao với tại hạ.

Lão đạo sĩ đáp:

- Bàn đạo khuyên thí chủ rút kiếm đi, thúc thủ chịu trói. Khi nào xét tội thí chủ vô có giết người, bàn đạo thế nào cũng yêu cầu người trưởng môn công bằng và giữ khoan hồng cho.

Lạc Dương vừa cười vừa nói tiếp:

- Nếu tại hạ không chịu nghe lời đạo trưởng thì sao?

Lão đạo sĩ ngẩn người ra trong giây lát rồi hỏi lại:

- Nếu vậy thí chủ phải xem có thắng nổi kiếm của bàn đạo không đã!

Lạc Dương lớn tiếng cười:

- Tại hạ xin tuân lệnh, mời đạo trưởng rút kiếm ra đi.

Lão đạo sĩ tròn tròn đôi mắt, đôi con ngươi lóng lánh như hai ngọn đèn ló, khiến ai trông thấy cũng phải hoảng sợ. Rồi y cười nhạt nói:

- Mấy chục năm nay bàn đạo chưa hề sử dụng đến khí giới bây giờ cũng vậy, bàn đạo chỉ dùng hai tay không đấu với thanh kiếm của thí chủ mà thôi.

Lạc Dương ngẩng mặt lên trời cười ha hả đáp:

- Nếu tại hạ dùng kiếm, dù có thắng đạo trưởng cũng không lấy gì làm vẻ vang.

Lão đạo sĩ tức giận râu tóc dựng ngược, mặt đỏ như chàm, đôi ngươi sáng quắc trông càng hung dữ. Đột nhiên Lạc Dương ném luôn thanh kiếm vào thân cây cổ thụ ở gần đó kêu đến vút một tiếng, thanh kiếm đâm sầm vào thân cây chỉ còn lộ cán kiếm ra ngoài. Đạo trưởng thấy chàng lao kiếm như vậy biết ngay chàng không phải nhân vật tầm thường.

Quý vị nên rõ trong khi Lạc Dương chữa vết thương cho Phụng Nhi đã ngấm ngấm luyện tập võ công yếu quyết của Vân Nhạc truyền thụ cho, nên võ công của chàng tiến bộ hơn trước rất nhiều. Chàng lao thanh kiếm này cũng ngấm ngấm sử dụng bí quyết chữ Hóa

trong Di Lạc Thần Công, nên chỉ một thể kiếm đó đã đủ cho các đạo sĩ Võ Đang kinh hoàng ngẩn người ra nhìn nhau.

Lão đạo sĩ cũng thâm kinh hãi và nghĩ: “Y tìm Tĩnh Minh làm chi, không biết có phải y từ vạn dặm đến đây tầm thù không?” Nghĩ tới đó, lão đạo sĩ đang định lên tiếng hỏi thì Lạc Dương đã giơ song chưởng lên trước ngực và nói:

- Xin mời đạo trưởng ra tay cho.

Lão đạo sĩ đã trót thách thức lại thêm có rất nhiều đạo sĩ của phái mình đứng xung quanh xem nhất là bên trong lại có cả tân khách nữa nên khi nào y chịu lép vế liền quát lớn:

- Hãy coi chưởng thể của ta đây!

Song chưởng của lão đẩy ra một luồng sức mạnh nặng như núi, có tiếng kêu vù, vù oai lực quả thật kinh người.

Lạc Dương không tránh né chỉ giơ song chưởng lên ngang ngực chống đỡ, đồng thời ngấm ngấm giở bí quyết chữ Chấn trong Di Lạc Thần Công ra. Hai luồng kinh khí khi va chạm nhau kêu đến ùng một tiếng, cả hai cùng bị đẩy lùi về phía sau hai bước. Lạc Dương đứng vững người trước, nhân lúc lão đạo sĩ chưa kịp đứng yên thì chàng đã xông lại tấn công trước, hai cánh tay nhanh như điện chớp và giơ ngón tay ra điểm luôn vào yếu huyệt đối thủ. Lão đạo sĩ là cao thủ thượng thặng thân thủ tuyệt luân, vội nhảy sang bên tránh né và giơ chưởng lên phản công lại, oai thế thật là mãnh liệt.

Lạc Dương tuy kém hỏa hầu hơn, nhưng Thất Tinh bộ pháp của chàng với Hiên Viên Thập Bát Giải đều là tuyệt học nên lão đạo sĩ cứ bị kiềm chế, chống đỡ nhiều hơn phản công, vì vậy y kinh hãi vô cùng.

Bỗng có một lão ni và một lão hòa thượng ở đám đông bước ra. Lão ni tóc đã bạc phơ, mắt phượng mày ngài, da trắng như ngọc, còn lão hòa thượng mặt rất hiền từ, râu cũng bạc như tuyết. Lão ni chấp tay lên ngực vái chào Lạc Dương và nói:

- Tiểu thí chủ chẳng hay có nghe lời khuyên cáo của bản ni không?

Lạc Dương vội dùng tay lại nhảy ra ngoài xa đáp lễ trả lời:

- Không dám, chẳng hay sư thái có lời gì xin cứ dạy.

Lão ni mỉm cười nói tiếp:

- Bản ni Mạn Nhân người Nga Mi, vị cao tăng đây là sư huynh của bản ni, tên là Tử Trúc đại sư, thấy võ công của thí chủ rất phi thường chắc là người tài giỏi. Thiết nghĩ dùng

đến võ công như vậy là hạ sách hà tất phải đấu tiếp nữa, chi bằng chờ ba ngày nữa chưởng môn của Võ Đang bế quan xong, thí chủ hãy lên bái sơn sau. Chẳng hay thí chủ nghĩ sao?

Lạc Dương nghe nói sực nhớ đến Mạn Nhân sư thái là sư phụ của hai vị sư mẫu chàng là Uyển Lan và Giang Dao Hồng, nên cũng không dám không nghe lời, liền cúi đầu vái chào và đáp:

- Lệnh của hai vị tiền bối đã ban, tiểu bối đâu dám không tuân theo, vậy ba ngày sau tiểu bối sẽ trở lại núi này tái kiến người trưởng môn vậy.

Nói rồi chàng thủng thẳng đi luôn. Lão đạo sĩ thấy vậy thở dài nói:

- Tính mạng của bốn người bốn sơn thì tính sao đây?

Mạn Nhân sư thái mỉm cười đáp:

- Ba ngày sau thế nào y cũng quay trở lại, lúc ấy chưởng môn của quý phái khi nào chịu buông tha y.

Nói xong, sư thái quay lại nói với Tỷ Trúc đại sư rằng:

- Sư huynh, chi bằng chúng ta đuổi theo y hỏi xem tại sao y lại lên núi phá phách như thế.

Tỷ Trúc đại sư gật đầu đáp:

- Sư muội nói có lý.

Bốn cánh tay áo vừa phất một cái, hai người như hai ngôi sao sa chạy thẳng xuống núi. Lạc Dương đi xuống núi, vừa đi vừa suy nghĩ: "Không hiểu Mạn Nhân sư thái lên núi Võ Đang này làm gì?" Chàng đang thắc mắc bỗng thấy đằng sau có tiếng gió động rất mạnh chàng vội quay người lại thì đã thấy Mạn Nhân sư thái và Tỷ Trúc đại sư đứng cách mình hơn trượng chàng liền cúi đầu vái chào:

- Lão tiền bối!

Mạn Nhân tiến lên đỡ chàng dậy và nói:

- Trông võ công của thí chủ, lão ni liền nhớ tới một người, người ấy võ công tuyệt thế, nhưng chỉ tiếc...

Không đợi Mạn Nhân sư thái nói dứt, Lạc Dương vội đỡ lời:

- Tiểu bối Lạc Dương, gia sư là Tạ Vân Nhạc.

Mạn Nhân sư thái vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nhìn Tỷ Trúc đại sư cả cười nói:

- Quả nhiên muội đoán không sai.

Nói xong sư thái lại quay lại hỏi Lạc Dương:

- Phong thanh lệnh sư chưa chết, chẳng hay tin này có thiệt hay không?

Lạc Dương đáp:

- Đó là sự thật, gia sư trông thấy Ngọc Chung Đảo chìm xuống đáy biển, mình may mắn sống sót, còn mọi người thì bị hy sinh, nên mới nản chí ẩn tích để sám hối. Nhưng gần đây gia sư đã hay tin các vị tiền bối cùng với các vị sư mẫu chưa bị gặp nạn mà chỉ bị giam sang hai cái đảo khác, cách Ngọc Chung Đảo không xa, nên đã thân hành tới đó tìm kiếm tung tích.

Mạn Nhân sư thái nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng rỡ vô cùng. Bà quay lại nói với Tỷ Trúc đại sư:

- Tiểu muội đã sớm biết y không phải là người chết yếu.

Nói đến đây sư thái bỗng biến sắc mặt đưa tay ra kéo Lạc Dương một cái và khẽ quát bảo:

- Sư huynh! Chúng ta hãy đi tới một chỗ kín đáo nói chuyện.

Ba người đi vào một khu rừng, ngồi xuống đất chuyện trò, Lạc Dương kể qua loa lai lịch của mình cho hai vị đại sư nghe. Chàng còn biết người chưởng môn của phái Nga Mi là Kim Đỉnh thượng nhân, vì oán hận ân sư mà lâm vào ma đạo rồi thị mình là chưởng môn ra lệnh cho môn hạ làm những việc trái với chính đạo. Chàng còn căn dặn Mạn Nhân sư thái nên thận trọng đừng để Kim Đỉnh thượng nhân hay tin ân sư của mình còn sống thì thượng nhân sẽ càng làm dữ thêm và mang tai họa lớn cho võ lâm. Sau cùng chàng lại hỏi hai vị đại sư đến núi Võ Đang này làm gì.

Tỷ Trúc đại sư với Mạn Nhân sư thái thấy chàng hỏi như vậy ngượng vô cùng, sau sư thái thở dài đáp:

- Cũng chỉ tại lệnh sư gây tai họa mà nên, nếu lúc ấy lệnh sư đừng làm quá trớn thì người chưởng môn của phái Nga Mi đâu đến nỗi oán hận như vậy, và ngày nay làm gì có chuyện kết minh khởi loạn định làm bá chủ Trung Nguyên. Chắc lệnh sư không ngờ người chưởng môn của chúng tôi lại có dã tâm như vậy.

Lạc Dương thấy vậy vội đỡ lời:

- Chẳng nhẽ lão tiền bối thừa lệnh đến đây khuyên phục Võ Đang liên minh với phái Nga Mi làm loạn.

Tỷ Trúc đại sư với Mạn Nhân sư thái tỏ vẻ buồn không đáp.

Lạc Dương lại nói tiếp:

- Kim Đỉnh thượng nhân năm xưa quá hẹp lượng không phân biệt thị phi mà bị nhục như thế. Hai vị tiền bối là người hiểu rõ câu chuyện, sao không khuyên Kim Đỉnh thượng nhân đi.

Tỷ Trúc đại sư khẽ đáp:

- Xin thứ lỗi cho hai chúng tôi đã không đủ tài can thiệp vào việc này, vả lại Kim Đỉnh thượng nhân là người Chưởng môn. Ông ta đã nói rồi thì không bao giờ thay đổi được và chúng tôi cũng không dám trái lệnh.

Lạc Dương hậm hực nói tiếp:

- Lệnh đó là lệnh độc ác. Sao hai vị không biết ý nghĩa của lệnh đó!

Mạn Nhân sư thái mỉm cười hỏi lại:

- Cậu nhỏ kia, có phải cậu khuyên Tỷ Trúc đại sư với lão ni nên phản bội sư môn không?

Lạc Dương háng hái đáp:

- Tiểu bối ngu dốt không biết gì, nhưng cổ nhân có dạy rằng: "Vua bất chính, bầy tôi sang đầu nước khác", "Cha bất chính con chạy tha hương" người quân tử nên chọn lấy điều thiện chứ không nên theo điều ác.

Tỷ Trúc đại sư ngăn người ra nhìn Mạn Nhân sư thái và nói:

- Lời nói của thằng nhỏ này rất có lý, ngu huynh đã quyết định rồi.

Mạn Nhân sư thái nói tiếp:

- Tiểu muội xin theo sư huynh.

Cả hai cùng nhìn Lạc Dương hỏi:

- Cậu nhỏ kia, cậu đến Võ Đang này kiếm Tinh Minh chân nhân để trả thù phải không?

Lạc Dương đáp:

- Tinh Minh với tiểu bối có thù oán riêng, thù này có thể coi là to cũng có thể coi là nhỏ, nhưng kẻ thù lớn của tiểu bối hiện đang ẩn náu trên núi Võ Đang này nên chuyến này tiểu bối đến đây mục đích là tìm kẻ thù xem có ở nơi đây không?

Mạn Nhân sư thái hỏi:

- Kẻ thù của cậu nhỏ là ai thế?

Lạc Dương đáp:

- Họ Vạn, pháp danh huyền môn của y là chi thì tiểu bối không được hay biết.

Mạn Nhân sư thái bỗng ngăn người ra, tỏ vẻ hồ nghi và nói tiếp:

- Người trưởng môn của phái Võ Đang này cũng họ Vạn, chẳng nhẽ y là kẻ thù của hiền điệt chẳng?

Nói xong, lão sư thái thở dài nói tiếp:

- Thế lực của phái Võ Đang lớn và mạnh như vậy mà cháu chỉ có một thân một mình thì làm sao mà toại nguyện được? Làm việc gì cũng nên nghĩ cho thật chín rồi hãy làm, chứ đừng có tức khí nhất thời hay thị sự dũng mãnh liều lĩnh thì không những không thành công mà còn nguy hiểm đến bốn thân là khác.

Lạc Dương tỏ vẻ phẫn uất, nói tiếp:

- Thưa lão tiền bối, [Mất 7 dòng]

Tỷ Trúc đại sư trợn ngược đôi lông mày lên vừa cười vừa xen lời nói:

- Thật là thầy nào trò nấy, thôi được, sư muội ba ngày sau chúng ta sẽ ngầm giúp y một tay vậy, chúng ta đi thôi.

Nói xong, hai lão tăng ni phất tay áo một cái, chỉ thấy hai cái bóng người màu xám như hai cánh chim bay ra khỏi khu rừng đó và biến mất. Lạc Dương bỗng thấy trong người trống trải như vừa bị mất mát một cái gì, trong lòng rầu rĩ vô cùng rồi chàng đi thẳng xuống chân núi Võ Đang. Chàng thững thững đi tới cạnh một con suối, lúc ấy trời sáng trăng, chàng lững thững đi ở ven bờ thỉnh thoảng lại nhìn lên ngắm trăng rồi lại cúi xuống thở dài. Chàng đang rầu rĩ thì bỗng bên trái có tiếng cười rất trong trẻo và tiếng nói nũng nịu:

- Chẳng hay người này đang nghĩ ngợi đến ai thế?

Lạc Dương giật mình quay lại nhìn thì thấy một thiếu nữ đang đứng cách chỗ mình hơn trượng, mồm tím tím cười. Chàng thấy thiếu nữ ấy có đôi mắt lóng lánh, đôi mi rất dai, khuôn mặt đẹp hơn người, khiến ai trông thấy cũng phải mẩn cảm.

Lạc Dương mặt đỏ bừng và đáp:

- Tại hạ đi lững thững một mình chứ không có đợi chờ ai cả. Chẳng hay đêm khuya cô nương một mình đến đây làm chi?

Thiếu nữ giơ tay lên vuốt mái tóc vừa cười vừa nói:

- Công tử không sợ đêm khuya dám tới đây một mình, tại sao tôi lại không dám?

Lạc Dương không biết trả lời thế nào cho phải, gượng cười tiếp:

- Tại hạ đi qua đây vì đêm khuya khoắt không kiếm ra được đò qua sông nên mới phải lững thững cho hết đêm.

Thiếu nữ nhìn chàng không nói năng gì. Lạc Dương chấp tay chào, quay mình cất bước ngược trở lại, nhưng trong lòng hồ nghi nghĩ thầm: "Đêm hôm khuya khoắt, thiếu nữ tới nơi hoang vu này chắc có gì bí ẩn đây!" Chàng vừa nghĩ vừa đi được mấy chục bước, liền ngừng lại quay đầu nhìn thì thấy thiếu nữ vẫn đứng yên, hình như đang nghĩ ngợi gì. Đột nhiên có tiếng vó ngựa vọng tới dồn dập, lát sau có ba người phi ngựa tới chỗ thiếu nữ đứng. Cả ba cùng nhảy xuống đất, một người trong bọn lên tiếng hỏi:

- Cầm muội hồ đồ lắm! Thế nào Lâm Thừa Bưu lão tặc đã tới chưa?

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Chưa!

Người nọ thở dài nói:

- Cầm muội làm như vậy thì thật mất công toi, lão tặc với cha thù oán nhau mấy chục năm rồi, chính y đã đả thương cha chúng ta, như vậy y còn tử tế gì nữa.

Thiếu nữ tủm tủm cười đáp:

- Mục đích của lão tặc là muốn cướp được cơ nghiệp của cha chúng ta, tiểu muội hẹn y tới đây đem cơ nghiệp đổi cho y lấy thuốc giải để về cứu cha, quý hồ còn sống thì thế nào cũng trả thù được.

Lạc Dương núp dưới bóng cây liễu đã trông thấy mặt và hình dáng của ba người kia. Chàng thấy người đang nói chuyện với thiếu nữ là một thiếu niên vạm vỡ, còn hai người kia tuổi đều ngoài tứ tuần đều mặc võ trang màu huyền vai đeo khí giới.

Thiếu niên nọ cười nhạt nói tiếp:

- Cầm muội van lơn lão tặc như thế, có khác gì đưa mồi trước miệng hổ không. Phen này lão tặc trở lại có dã tâm rất lớn. Nghe nói y đã gia nhập Tam Nguyên Bang và được chỉ huy một phân bang, sự thật cơ nghiệp của chúng ta đã bị xâm chiếm dần rồi, chứ chả cần phải tới chúng ta nộp nữa.

Thiếu nữ đáp:

- Tiểu muội cũng biết làm như vậy là thất sách, nhưng không thể nào thúc thủ trông thấy thân phụ chết dần như thế được. Lão tặc là người trong hắc đạo, nhưng tiểu muội biết những kẻ giang hồ rất trọng thể diện, nếu mình biểu cho chúng, chúng vẫn thích hơn là ra tay cướp.

Bỗng có tiếng cười rất giòn, rất lớn, ở xa vọng tới. Tiếng cười ấy chưa dứt bỗng có mười mấy bóng đen ở trong rừng phi thân ra nhanh như điện chớp, đi đầu là một lão già vạm vỡ, chân đi rất lẹ làng không có tiếng động, chỉ thoáng cái đã tới trước mặt thiếu nữ, chưa đứng yên y đã lên tiếng:

- Có việc bận nên lão phu đến chậm một chút để cô nương chờ lâu như vậy thật không phải, dù sao cô nương cũng là người thông minh biết rõ định tâm của lão. Tính lão không thích cướp giật tài sản của ai hết. Bữa nọ lỡ tay đã thương lệnh tôn đến giờ lão vẫn còn ăn năn vô cùng.

Thiếu nữ cười nhạt đáp:

- Theo lời nói của lão tiền bối thì tiền bối đã bằng lòng tặng cho tiểu nữ thuốc giải phải không? Lão tiền bối nên nhớ cứu mạng như cứu hỏa, làm ơn ban ngay thuốc giải để tiểu nữ đem về cứu chữa gia phụ, tiểu nữ thật cảm ơn vô cùng.

Ông già đó từ từ rút tay vào túi lấy ra một cái ve nhỏ, miệng cười giảo hoạt nói tiếp:

- Lão phu đã hứa hẹn không bao giờ thất tín! Nhưng sự yêu cầu nhỏ nhỏ này chắc cô nương cũng không khước từ lão phu!

Thiếu nữ ngạc nhiên vội hỏi:

- Chẳng hay lão tiền bối còn yêu cầu việc gì nữa!

Ông già mỉm cười đáp:

- Khuyển tử không đến nỗi xấu xí lắm, muốn được làm đồng sàng của tôn phủ, chẳng hay cô nương nghĩ sao?

Thiếu nữ nghe nói mặt đỏ bừng, vừa hổ thẹn vừa phẫn uất.

Thiếu niên đứng cạnh đó, liền nổi giận quát lớn:

- Lão tặc, ngươi nhân lúc người ta nguy nan mà bắt ép như vậy, thật là còn tồi bại hơn cả heo chó. Cầm muội đừng có phí hơi nói với y làm chi, để huynh ra tay giết y.

Nói xong, y đưa tay về phía sau rút thanh nhận linh đao ra. Thiếu nữ lớn tiếng nói:

- Lương đại ca...

Giọng nói của nàng rất ai oán và bi đát. Thiếu niên lại trầm giọng quát lớn:

- Cầm mọi thương lượng với quân giặc ấy làm chi, mối thù đã thương cha chúng ta không trả được, thì còn mặt mũi nào sống trên đời nữa.

Ông già cười ha hả, bỏ ve thuốc nhỏ kia vào trong túi và đỡ lời:

- Cha các người còn địch không nổi lão phu, mà các người lại còn đòi báo thù, có khác gì trúng chọi với đá. Các người thử nghĩ xem lời nói của lão phu phải hay trái!

Thiếu nữ cứ đứng ngăn người ra, nước mắt đổ ròng xuống đôi má. Hai người cùng đi với thiếu niên đã rút khí giới đề phòng. Thiếu nữ biết huynh trưởng của mình địch không nổi Lâm Thừa Bưu, hướng hồ bên hấn còn nhiều người như vậy. Nhưng thiếu niên kia vẫn cương quyết, không có vẻ gì sợ hãi, chàng quát lớn:

- Đừng có nói nhiều nữa, thiếu gia đã quyết chí rồi, với người thì chỉ có một sống một chết thôi.

Nói xong, chàng múa đao nhắm ông già nọ chém luôn. Thế đao của chàng vừa nặng vừa mạnh, chỉ nghe thấy tiếng gió kêu vù vù đủ biết võ công của chàng lợi hại thế nào. Đột nhiên đằng sau ông già có một đại hán tay cầm côn đồng dài bảy thước giơ ngang côn lên hất mạnh một cái, chỉ nghe thấy kêu coong một tiếng, hai món binh khí đã va chạm vào nhau. Thanh đao ở trong bàn tay của thiếu niên suýt tí nữa thì bị bắn ra ngoài, hổ khẩu cánh tay chàng tê tái, trống ngực đập rất mạnh, vội nhảy lùi về phía sau nửa thước. Đại hán cười nhạt một tiếng, tiến lên một bước, còn kiếm của y lại nhắm đầu thiếu niên đánh xuống. Người đi cùng với thiếu niên lo âu vô cùng, vội giơ đao lên chống đỡ, còn một người nữa thì nhắm cánh tay của đại hán chém téo xuống.

Bên ông già lại có bốn người nữa nhảy ra, nhất thời lại có một đạo quang kiếm vây đánh ba người luôn. Thiếu nữ thấy vậy lo âu vô cùng, nghiêng răng, mím môi móc túi lấy ám khí ra, nàng đang định ném vào ông già để cùng thí mạng với đối phương một thể. Đột nhiên ông già từ từ đi tới trước thiếu nữ, hai mắt nhìn thẳng vào mặt nàng, hình như ông ta đã biết rõ ý định của thiếu nữ, nên ông ta cười một cách xảo trá và nói:

- Có phải cô nương muốn thí mạng với lão phu đấy không? Cô nương phải biết tam tinh lân hỏa đạn ở trong túi cô nương không làm gì nổi lão phu đâu.

Thiếu nữ kinh hãi đến nỗi mắt hết sắc mặt, nàng biết nếu lọt vào tay đối phương, thế nào cũng bị nhục nhã, lúc đó cầu sống không được, cầu chết không nên và sự trinh bạch của mình cũng không được vẹn toàn nốt. Nghĩ vậy, nàng run run quát lớn:

- Đứng yên... người muốn làm gì thế...

Quả nhiên ông già ngừng ngay chân lại, hai mắt vẫn nhìn thẳng vào mặt nàng, mỉm cười và nói tiếp:

- Cô nương, xin hỏi con trai của già này có điểm nào không xứng với cô nương?

Đột nhiên có tiếng quát lớn ở bên vọng tới:

- Lâm Thừa Bưu...

Ông già nghe nói giật mình kinh hãi quay đầu nhìn về phía có tiếng gọi đó thì thấy một thiếu niên rất anh tuấn khoanh tay về phía sau, đứng cách xa mình chừng hơn trượng, hai mắt giận dữ nhìn thẳng vào mắt mình, y liền kinh hãi nghĩ thầm: "Tiểu tử này sao lại biết họ của lão phu như thế, chắc do con tiện tỳ này gọi tới cứu viện. Thảo nào con nhãi không thèm lấy con ta, thì ra bên trong có thằng nhãi này phá bĩnh."

Nghĩ đoạn, y liền nhìn thiếu nữ cười nhạt hỏi:

- Tiểu tử này chắc là người yêu của cô nương phải không?

Thiếu nữ hồ thẹn đến mặt đỏ bừng vội quát mắng:

- Đừng có nói bậy, cô nương không quen biết người này.

Thừa Bưu ngăn người ra, y lại nghe thấy thiếu niên trầm giọng hỏi:

- Các hạ lớn tuổi như vậy sao lại ăn nói hồ đồ đến thế, không sợ nhục nhã đến thân phận của các hạ hay sao.

Thiếu niên nói đến đó rồi ngừng lại giây lát nói tiếp:

- Nam nữ hôn nhân là do mệnh lệnh của cha mẹ và phải có người làm mai hấn hỏi, đôi bên ý hiệp tâm đầu mới được, chứ làm gì có cái trò áp bức lợi dụng như thế, Lâm Thừa Bưu, các hạ không biết hổ thẹn hay sao?

Lâm Thừa Bưu thẹn quá hóa giận liền quát hỏi lại:

- Người là ai, tại sao lại dám gọi thẳng tên lão phu như vậy.

Thiếu niên đó chính là Lạc Dương, chàng liền mỉm cười đáp:

- Cái tên Khương Huân Tổ ta còn dám gọi thẳng, huống hồ là tên người.

Thừa Bưu liền ngăn người ra, nhất thời không hiểu lai lịch của Lạc Dương ra sao mà lại dám ăn nói như thế. Lạc Dương bỗng thấy anh của thiếu nữ với hai người kia bị vây đánh nguy hiểm, chàng liền tung mình nhảy vào trong trận, nhắm đại hán cầm côn tấn công liền.

Lúc ấy đại hán đang múa công bỗng thấy hoa mắt một cái, đã thấy thiếu niên đứng ở trước mặt, chàng ta giờ hữu chưởng lên kéo một cái nhanh như điện chớp, thế là cây côn của y bị sức mạnh lôi sang một bên, giật mình kinh hãi. Lạc Dương lại ngấm ngấm giờ bí quyết Di Lạc Thần Công ra, năm ngón tay của chàng nhanh như điện chớp, thộp ngay cây côn, mồm thì quát lớn:

- Buông ngay ra!

Chàng giật mạnh một cái cây côn của đại hán kia liền rời khỏi tay ngay. Đại hán đó thất kinh, la lớn một tiếng, người bắn ra ngoài xa, côn thì nằm trong tay Lạc Dương.

Lạc Dương thừa thế múa cây côn nhằm bốn tên phỉ đồ đánh luôn một thế trúng ngay vào người bốn tên đó, có tên gãy tay, có tên gãy chân. Chúng kêu rú lên và cùng bắn ra ngoài xa hơn trượng học máu tươi chết giặc luôn.

Đại hán nọ thấy vậy hồn bay phách lạc, hổ khẩu tay của y nứt toang đến bật máu tươi ra, Lâm Thừa Bưu thấy vậy cũng kinh hãi vô cùng, nhưng giả trấn tĩnh cười nhạt hỏi:

- Lão với các hạ không thù hằn gì sao các hạ lại xen vào việc của lão như thế.

Lạc Dương cười nhạt đáp:

- Giữa đường gặp việc bất bình ta phải ra tay trợ giúp, chả cần có thù hằn gì mới ra tay. Mau đưa thuốc giải ra đây.

Lâm Thừa Bưu nghiêng răng nói:

- Người có gan thì chúng ta tối mai gặp nhau ở nơi đây.

Lạc Dương lớn tiếng cười đáp:

- Người có đem cả ổ người của Tam Nguyên Bang ra, thiếu gia này cũng không sợ hãi.

Thừa Bưu gật đầu cười khinh đáp:

- Được lắm.

Nói xong, y móc túi lấy ra một cái lọ nhỏ ném cho đối phương, Lạc Dương đỡ lấy lọ thuốc giải. Thừa Bưu và thủ hạ đỡ ba người kia dậy đi luôn.

Thiếu niên nọ tới gần mặt lộ vẻ kính phục cúi mình vái chào và hỏi:

- Huynh đài ra tay giải cứu ơn này nặng như Thái Sơn, huynh đài làm ơn cho biết tên họ.

Lạc Dương đáp lễ và trả lời:

- Cứu nguy hộ người, đó là phận sự của người giang hồ chúng ta, huynh đài hà tất phải nói đến ơn với nghĩa, còn tên của tại hạ thì không thể tiết lộ được.

Nói xong chàng đưa lọ thuốc nhỏ cho thiếu niên. Thiếu niên định cầm, Lạc Dương thấy trong lọ có mùi khác lạ nên vội nói:

- Không nên, lão tặc quả thật giảo hoạt gian ác.

Thiếu nữ lộ vẻ kinh ngạc hỏi lại:

- Có phải tướng công nói thuốc ở trong bình này không phải là thuốc giải không?

Lạc Dương đáp:

- Phải, chẳng những thế nó còn là thuốc độc.

Hai anh em cô gái nghe nói kinh hoảng đến tột độ, đồng thanh tiếp:

- Nếu vậy biết làm sao bây giờ, phen này gia phụ nguy mất.

Lạc Dương thở dài nói tiếp:

- Tại hạ hơi biết y lý, chẳng hay hai vị có bằng lòng để cho tại hạ thăm qua thương tích của lệnh tôn chăng?

Anh em thiếu niên nọ nghe nói mừng rỡ vô cùng và cảm ơn lia lịa. Thế là năm người vội vàng đi luôn.

Trong khi đi đường, Lạc Dương mới biết anh em nhà nọ là họ Khấu, người anh tên là Mộ Lương, cô em là Văn Cầm, cha của hai người là Hán Tường. Năm xưa cha của hai người lập Quần Anh tiều cục ở Tương Dương, nhờ có võ công khá cao siêu nên từ khi sáng lập đến giờ rất ít xảy ra tai nạn vì thế sự làm ăn của tiều cục ấy rất phát đạt.

Cái nghề tiều cục không sao tránh khỏi sự cọ xát và gây thù gây hận với giới lục lâm. Lâm Thừa Bưu là quý tộc ở Hán Giang thấy Quần Anh tiều cục vận tải một món tiều hàng quý báu liền ra tay cướp, ngờ đâu Thừa Bưu lại bị Khấu Hán Tường đánh bại và bị thương nặng. Từ đó trở đi Thừa Bưu đem tâm thù hận, đón đường cướp tiều hàng của Hán Tường mấy lần nhưng lần nào cũng bị đánh bại hết.

Hán Tường đã lớn tuổi, nghĩ đến sự quy ẩn liền nhường lại Quần Anh tiều cục cho người khác, rồi hai vợ chồng cùng hai đứa con trở về phía tây Hán Thủy, phía đông Kinh Sơn mua một sản nghiệp lớn để sống qua ngày đoạn tháng của tuổi già. Không ngờ Thừa Bưu vẫn không quên thù cũ, đột nhiên xuất hiện lập Đô An trại ở trên núi Kinh Sơn. Chỗ ở của y rất

gần chỗ ở của Hán Tường, y tới gần như vậy là muốn trả thù năm xưa hay là y muốn bắt Hán Tường phải dâng sản nghiệp cho y.

Hán Tường không thể nhịn được bèn lớn tiếng cãi lại. Thế là đôi bên đánh nhau. Hai anh em Mộ Lương lại đi vắng nên Hán Tường địch không nổi, bị bắn trúng ba mũi tên độc, chịu không nổi liền té lăn ra đất. Lúc ấy y tưởng số mạng của mình đã nguy tai đến nơi bỗng thấy một pháo bông hoa đỏ bay vọt lên trên không. Thừa Bưu thấy vậy biến sắc mặt bỏ đi ngay. Hai anh em Mộ Lương về thấy cha chân tay thâm tím sưng vù, một luồng âm khí từ chân tay cứ lan dần vào ngực và bụng, nên anh em Mộ Lương kinh hoảng vô cùng, vội lấy thuốc giải độc cho Hán Tường uống, nhưng không làm suy chuyển, và càng ngày càng trầm trọng thêm.

Mộ Lương định lên núi Kinh Sơn tìm thù nhưng thấy cha khuyên bảo lại thôi, Văn Cầm không muốn thấy cha mình chết vì mấy mũi tên độc đó mới viết một lá mật thư sai lão bộc đem lên Kinh Sơn. Sau đó ước hẹn Thừa Bưu gặp gỡ nhau ở bờ sông.

Trời chưa tối Văn Cầm đã lên tới bờ sông đợi chờ. Mộ Lương phát hiện em gái mất tích trong lòng kinh hoảng, sau lão bộc cho hay, chàng mới biết rõ sự thể liền cùng hai người phụ việc rất đặc lực của cha mình năm xưa, vội đi tới bờ sông để phó ước...

Canh ba đêm hôm sau, trên bờ sông Hán Thủy trống thành mới điểm bóng có mấy tiếng rú thật dài nổi lên, tiếp theo mấy chục bóng người nhanh như điện chớp phi thân tới bờ sông, lên trốn vào trong bụi cỏ lau, hàng trăm đôi mắt của chúng liếc nhìn bốn xung quanh nhưng chúng không thấy hình bóng của Lạc Dương đâu cả. Trong bọn bỗng có một người cười nhạt nói:

- Lưu trại chủ, chắc thằng nhỏ ấy không dám y ước tới đâu.

Thừa Bưu đáp:

- Một bình độc dược ấy thế nào cũng làm toi mạng Khấu Hán Tường, như vậy thì khi nào tiểu tử chịu để yên, không sớm thì chầy thế nào nó cũng tới.

Người nọ lại cười nói tiếp:

- Hiện giờ tình hình tổng đàn ở Giang Hán đang nguy cấp, Bang chủ truyền lệnh bảo đệ phải tới ngay nơi đó. Nay Lưu trại chủ vì thù oán riêng để lỡ mất đại sự trong bang, đệ chỉ sợ Lưu trại chủ càng đáng không nổi trách nhiệm ấy thôi.

Thừa Bưu nghe người ấy nói xong, ngẩn người ra trong giây lát rồi lẩm bẩm đáp:

- Nếu vậy quý vị hãy đi trước, để chỉ cần mời Trường Duyệt đại sư với Bạch Long Đàm Tam Hữu ở lại trợ giúp thôi. Như vậy tiểu tử nọ có đến hay không cũng không sao, quý hồ trước khi mặt trời mọc, để với mấy vị đây thế nào cũng đuổi kịp quý vị mà thôi.

Người nọ liền nói tiếp:

- Được Lưu trại chủ nên cẩn thận một chút nhé.

Chỉ loáng cái bọn người đó đã lữ lượt đi luôn, trên bờ sông chỉ còn lại Thừa Bưu, Trường Duyệt đại sư và Bạch Long Đàm Tam Hữu, tất cả năm người.

Một luồng gió đêm thổi mạnh tới, trong tiếng gió có xen lẫn cả một tiếng ho, năm người đều giật mình và thấy một cái bóng đen nhanh như điện chớp phi tới. Thừa Bưu định thần nhìn kỹ thấy không phải thiếu niên đẹp trai đã gặp hôm trước, người này lại là một văn sĩ trung niên có bộ mặt lạnh lùng, đôi mắt rất sắc bén nhìn thẳng vào chỗ mình ẩn núp nên y rùng mình kinh hãi lớn tiếng quát hỏi:

- Ngươi là ai?

Văn sĩ trung niên có bộ mặt lạnh lùng đó làm lì đáp:

- Tiểu tử mà ngươi gặp hôm qua đó là đồ đệ của lão phu.

Thừa Bưu nghe nói trống ngực đập rất mạnh, mặt biến sắc và nghĩ thầm: "Võ công của tiểu tử hồi hôm đã kinh người như vậy, đồ đệ đã thế, sư phụ tất phải lợi hại hơn nhiều, xem như vậy đêm nay ta nguy tai mất."

Y càng nghĩ càng hồi bất cập. Bạch Long Đàm Tam Hữu liền bước ra cười nhạt hỏi:

- Huynh đài là cao nhân, dù ở đâu cũng phải có tên họ, vậy thử nói ra cho anh em mõ nghe có được không?

Văn sĩ trung niên quát lớn:

- Lão phu năm nay chín mươi, người vô danh tiểu tốt mà dám táo gan xung huynh đệ với lão phu như vậy sao?

Nói xong, văn sĩ gơ chưởng lên khẽ đẩy ra một cái, tay chàng đưa ra rất nhẹ, nhưng nhanh như điện chớp. Bạch Long Đàm Tam Hữu liền chia nhau ra đứng ba phía, nhưng chúng cảm thấy chưởng thế của đối phương bao hàm một sức hút rất kinh người vừa lui ra ba phía liền bị sức hút đó kéo trở lại, nên cả ba cùng kinh hãi khôn tả.

Văn sĩ mặt lạnh lùng, biến đổi chưởng lực một cách đột ngột, nên Tam Hữu không biết đâu chống đỡ chỉ cảm thấy ngực như bị một tảng đá nặng ngàn cân úp phải. Chúng liền

đồng thanh kêu rú một tiếng rất thảm khốc, mồm, mũi, tai đều học máu tươi ra và ngã ngửa về phía sau chết tốt.

Văn sĩ đó thân pháp nhanh kỳ lạ, đánh té ba người xong đã lướt tới trước Thừa Bru giờ ba ngón tay bên trái điểm ngay vào huyền cơ huyết của đối phương liền. Thừa Bru chưa kịp lên tiếng đã ngã lăn ra đất tức thì.

Văn sĩ trung niên ra tay nhanh khôn tả, và võ học cũng tuyệt luân hết sức. Trường Duyệt đại sư thấy vậy kinh hoảng vô cùng vội quay mình đào tẩu, lão hòa thượng định thần nhìn kỹ thì đã thấy văn sĩ nọ đứng trước mặt lạnh lùng nói:

- Trường Duyệt đại sư, từ khi cách biệt đến giờ vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Trường Duyệt đại sư ngạc nhiên vô cùng, ngẩn người ra ngắm nhìn đối phương một hồi, y nhận thấy người này lạ mặt lắm, trong đời mình chưa hề quen biết một người nào như thế. Vì vậy y kinh ngạc và thắc mắc vô cùng. Văn sĩ ấy lại cười nhạt nói tiếp:

- Chắc lâu ngày quá quên mất rồi phải không, vậy trước khi ngươi chết lão phu nói toạc cho ngươi hay, để ngươi khỏi hối tiếc là chết một cách bất minh bất bạch.

Trường Duyệt đại sư mặt biến sắc, đột nhiên giờ song chưởng lên tấn công luôn, chưởng phong của y mạnh như vũ bão. Thế công này của đại sư đã dùng đến mười hai thành công lực.

Văn sĩ cười nhạt một, khẽ giờ song chưởng lên chống đỡ, chỉ nghe thấy kêu bùng một tiếng rất lớn, cát bụi bay mù mịt. Trường Duyệt đại sư bị sức lực của đối phương cản đẩy trở lại, hai cánh tay tê tái, khí huyết rạo rực, và lui luôn về phía sau ba bước. Văn sĩ chống đỡ xong, liền lui về phía sau nhưng lại tiến lên ngay, vừa chưởng vừa chỉ tấn công tới tấp.

Trường Duyệt đại sư biết đêm nay đã gặp cường địch muốn đào tẩu cũng không được, đành phải giở hết tài ba võ học của mình ra chống đỡ. Văn sĩ trung niên đó chính là Lạc Dương, chàng đeo mặt nạ da người. Chàng là người rất thông minh chỉ một thời gian ngắn nửa năm trời đã đem những võ công của Tiêu Dao Khách ghi trong bí kíp và võ công của Tố Lan truyền thụ cho, xen lẫn với võ học tuyệt thế của Vân Nhạc truyền cho mà dung hòa lại, rồi sáng chế ra những chưởng pháp và chỉ pháp kỳ ảo khôn lường, biến hóa muôn thế, chỉ phải hóa hầu chưa được đầy đủ thôi, bằng không trong thiên hạ khó có người địch nổi.

Chỉ thoáng cái hai người đã đánh được mười mấy hiệp, Trường Duyệt đại sư thân pháp chậm chạp hơn nên thủ nhiều công ít. Trái lại Lạc Dương thì nhanh như điện chớp. Trường Duyệt đại sư thấy vậy ngẩn người ra nghĩ: "Võ công này là võ công gì thế? Sao lại..."

Khi y vừa nghĩ tới đó thì hai cổ tay đã bị đối phương nắm chặt tựa như bị chiếc kim kẹp chặt, khí huyết đảo ngược, trong người như có kiến bò rạo rọc khó chịu, y chỉ rú được một tiếng, mồ hôi lạnh đã toát như mưa, mặt lộ vẻ kinh hoàng hết sức.

Lạc Dương mỉm cười nói tiếp:

- Ai bảo ngươi tu hành lại hay làm những việc bất nghĩa, Trường Duyệt, chắc ngươi không ngờ lại có kết quả như ngày hôm nay phải không? Ngươi nên rõ lưới trời lồng lộng, dù sao ngươi cũng không thể thoát khỏi tay ta.

Nói tới đó chàng đột nhiên lớn tiếng nói tiếp:

- Trường Duyệt, ta có lời muốn hỏi ngươi, nếu ngươi không thật thà trả lời, nói sai một câu, ta sẽ điểm chín nơi âm huyết để cho ngươi sẽ đau khổ vô cùng thì ngươi đừng có trách ta độc ác.

Đột nhiên trên không có tiếng rú thật dài ở bên sông vọng tới. Lạc Dương ngạc nhiên vội buông tay phải ra và dùng hai ngón tay phải điểm luôn vào năm nơi yếu huyết của Trường Duyệt đại sư. Trường Duyệt đại sư chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, ngã lăn ra đất tức thì. Lạc Dương nhìn về phía có tiếng rú vọng tới, bỗng chàng thấy một bóng người phi nhanh tới, mồm thì la lớn:

- Lưu huynh!

Thân hình chưa tới nơi, người đó đã phát hiện có năm xác người nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Lại thấy Lạc Dương, người có bộ mặt lạnh lùng và rùng rợn, y liền sợ đến ngẩn người ra. Lạc Dương thấy người đó lưng đeo song kiếm, thân hình nhanh nhẹn chàng biết người này thế nào cũng có võ công tuyệt đỉnh, nhưng tới khi chàng nhìn kỹ biết người đó là ai rồi, liền mừng rỡ nghĩ thầm: "Sao y cũng tới đây nhỉ?"

Nghĩ đoạn chàng lạnh lùng hỏi:

- Có phải người đến đây kiếm Lưu Thừa Bưu không?

Người nọ liếc chàng một cái rồi đáp:

- Phải, có phải y bị ngươi giết chết đấy không?

Lạc Dương mỉm cười trả lời:

- Chủ nhân của ngươi đã thề không đội trời chung với Tam Nguyên Bang, tại sao ngươi lại đến thăm Lưu Thừa Bưu, có phải ngươi muốn phản thù đấy không?

Người nọ nghe nói giật mình kinh hãi liền trầm giọng quát hỏi lại:

- Người biết ta là ai không?

Lạc Dương cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Viên Công Kiểm Gia Hăng có đúng không?

Người nọ quả thật là Gia Hăng, y nghe thấy Lạc Dương nói như vậy thì cả sợ lùi về phía sau một bước, nhưng về mặt lộ sát khí...

- o o o -

<http://www.nhanmonquan.com>